



Marjanca
Colarič

TVOJA POT utrneš se
 kakor trenutek
 med dvema ozvezdjema
 in ob vsakem
 premiku
 si zajameš
 prgišče dneva,
 ki skrit
 med zelenjem
 topolov
 molče opreza
 za tvojo senco.

PREVARA hodiš med praproti,
 misleč,
 da si sam
 in da stebila
 ne slišijo
 tvojega hrzanja.

 pa se glas
 splazi
 skozi stržene
 in ostane tam
 do tvojega
 povratka.

VRNITVE vračamo se
 trikotno
 v svojo
 nepoznano deželo
 med vonjavami
 mirte
 in toplega
 vetra,
 pljuskamo
 do ograd
 banatskih
 topolov
 in mehkih jezikov
 donave;

s senco
 drug drugega
 smo prebodeni.

daljna morja
 praznine
 ostajajo
 za nami.

VEČERNA BALADA naslonjen na
 omet večera
 se poigravaš
 s težkim lesom
 tišine
 in mrak odnaša
 tvoje orle,
 stasite in nažrte,
 med skale večnosti.
 tu ni nobenih
 dogovorov.
 sam s seboj
 si svoja praznina.
 vse je oblikovano
 in dorečeno.

čas enakomerno
 guba svoje plasti

in hodniki duše
govorijo
svojo izpoved.

med ometom večera
se rdečijo
krpe rojstev,
kamor riše
sonce
svoje
mikrohorizonte.



Alja
Tkačeva

Brezglave pesmi

1973 — IV.
BOLEČINA

Drevesa so bela
belo nebo
bel je ledeni jok
čas bele pene zvoni.

Gluha in slepa,
zmršek meglenih utvar,